

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. január 18. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. február 24. napján kihirdetett 24.B.1723/2010/14. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést 1 (egy) évi börtönbüntetésre, míg a felfüggesztés próbaidejét 2 (kettő) évre **enyhíti**.

A vádlottal szemben kiszabott pénzmellékbüntetést és a vagyonelkobzás alkalmazását **mellőzi**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. február 24. napján kihirdetett 24.B.1723/2010/14. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki, a Btk.253.§ (1) bekezdésében ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntetében, valamint a Btk.229.§ (1) bekezdésébe ütköző hivatalos személy elleni erőszak büntetében, ezért - halmazati büntetésül - 1 évi és 8 hónapi börtönbüntetésre, és 200.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette, a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására. A vádlottal szemben 10.000 Ft erejéig vagyonelkobzást rendelt el, továbbá kötelezte az eljárás során felmerült 34.000 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson az ügyész tudomásul vette az ítéletet. A vádlott irányának megjelölése nélkül jelentett be fellebbezést. A védő szintén irány megjelölése nélkül fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.484/2012/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbezését akként tartotta fenn, hogy indítványt tett védencének a vesztegetés büntette miatt emelt vád alóli

felmentésére, és a megmaradó hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt a kiszabott büntetés enyhítésére, további a pénzmellékbüntetés mellőzésére tett indítványt. Kifejtette azon álláspontját, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállás megállapítása során az ügyeleti szolgálatot ellátó vallomása alapján megállapíthatónak látta a terhelő tartalmú tényállást. A hivatkozott tanú csak nagy vonalakban emlékezett az ügyre, egyébként a vádlottal személyesen nem találkozott, csak az eljárás ideje alatt. Nem volt lehetősége tehát arra, hogy felismerje őt. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság elmulasztotta tisztázni azt, hogy amikor a rendőrök elszámoltatták a vádlottat, akkor volt-e más a lakásban, nyitva volt-e az ajtó. Ezek a körülmények nem kerültek tisztázásra, pedig a vesztegetés büntette ezek hiányában kétséget kizáróan nem állapítható meg. Ezért a vesztegetés miatt emelt vád alól védence felmentését kérte. Kifejtette továbbá, hogy egyetlen bűncselekmény miatt kiszabva a halmazati büntetésként megállapított büntetés már mindenképpen eltúlzott, tehát annak enyhítése szükséges. Álláspontja akár pénzbüntetés is alkalmas lehet a büntetési célok elérésére. Utalt továbbá arra, hogy törvénysértően került védenccével szemben kiszabásra pénz-mellékbüntetés, mert az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában a kiszabás alapjaként a Btk.64.§-ára hivatkozott, míg a pénzmellékbüntetést az 51.§ (2) bekezdése szabályozza. Védence egyébként sem haszonszerzés végett követte el a bűncselekményt, ezért a pénzmellékbüntetés mellőzése szükséges.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában elmondta, hogy sajnálja és megbánta ami történt. Erre figyelemmel a büntetés mérséklését kérte.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A védőnek a részbeni felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg, ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott a tárgyaláson tagadta terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Vitatta, hogy az intézkedő rendőröket fenyegette volna, illetve vitatta azt is, hogy többször felhívta volna az ügyeletet, annak érdekében, hogy intézze el, hogy ne induljon vele szemben szabálysértési eljárás, és ennek érdekében neki 10.000 Ft-ot kínált volna. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a tárgyaláson kihallgatott rendőr tanúk vallomásai, valamint a rendelkezésre álló egyéb, okirati bizonyítékok, így különösen a rendőri jelentések tartalma alapján állapította meg. Logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti védekezést fogadta el. Helytállóan hivatkozott a rendőr tanúk vallomásának következetességére, egymást alátámasztó voltára, és nem tévedett akkor sem, amikor a vádiratban a vádlott terhére rótt két bűncselekmény között, az

összefüggést megállapította és végül mindkét bűncselekmény tekintetében a vádlottra nézve terhelő tényállást állapított meg.

A másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék által megállapított tényállást a vádlott személyi körülményei tekintetében csupán annyiban egészíti ki a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bírósági iratokat 4. napló száma alatt található bűnügyi kérdőjegyre figyelemmel, hogy: „A vádlottat a Székesfehérvári Városi Ügyészség B.6052/2010/3. számú határozatával garázdaság vétsége miatt megrovásban részesítette.”

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által ekként kiegészített tényállás már mindenben mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta, így a védőnek a bizonyítékok újra értékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül védence részbeni felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján a Fővárosi Törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes cselekmények jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott bűnösségét a Btk.253.§ (1) bekezdésében ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetés bűntettében, valamint a Btk.229.§ (1) bekezdésébe ütköző hivatalos személy elleni erőszak bűntettében megállapította. Figyelemmel arra, hogy a tényállásban írt esetben a hivatalos személy elleni erőszak nem erőszak kifejtésével, hanem fenyegetéssel valósult meg, az elsőfokú bíróságnak vizsgálni kellett a fenyegetés közvetlenségét és komolyságát. A Fővárosi Törvényszék a tárgyaláson nyilatkoztatta ezzel kapcsolatban a megfenyegetett járőrt, aki olyan tartalmú nyilatkozatot tett, hogy a vádlottnak a pisztolyos kijelentését nem lehetett komolyan venni, a másik kijelentéssel kapcsolatban azonban felkészültek arra, hogy támadás éri őket. A közélet tisztasága elleni bűncselekmény tekintetében az ajánlat komolyságával kapcsolatban megfelelő következtetés vonható le, az ügyeletesi szolgálatban lévő tanúnak a nyomozati iratok 45. naplószáma alatt található vallomásából, mely vallomás felolvasással a tárgyalás anyagává lett téve, és azt tartalmazza, hogy az előny felajánlását követően az ügyeletes felhívta a vádlott figyelmét arra, hogy ezzel bűncselekményt követ el, illetve állítása szerint ténylegesen megijedt attól a lehetséges szituációtól, hogy a vádlott esetleg a vesztegetési pénzzel megjelenik a rendőrkapitányságon. A másodfokú bíróság egyébként mindenben egyetértett az elsőfokú bíróságnak az elsőfokú ítélet 7. oldal 6., 7., valamint a 8. oldal (1) - (5) bekezdéseiben kifejtett jogi álláspontjával.

A vádlottnak és védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. Helyesen hivatkozott arra, hogy a vádlott az adott bűncselekményeknél szóba jöhető elkövetési magatartások közül a legenyhébbet fejtette ki, így a hivatalos személy elleni erőszaknál fenyegető,

míg a vesztegetésnél csak az előnyt ígérő magatartás valósult meg. Helyesen hivatkozott továbbá a Fővárosi Törvényszék a bekövetkezett időmúlásra, amely azonban a másodfokú eljárásban nagyobb súllyal jön szóba, mivel a bűncselekmény elkövetésétől már több mint három év eltelt. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 1 évi börtönbüntetésre míg a felfüggesztés próbaidejét 2 évre enyhítette. Nem fogadható el az a védő érvelés, hogy az elsőfokú tanács törvénysértő módon azt lehetővé tevő jogszabályhely hiányában szabott a védencével szemben pénzmellékbüntetést. Az elsőfokú bíróság ítéletében a Btk.2.§-ára hivatkozva rögzítette, hogy a vádlott esetében a Btk-nak az elkövetéskori szabályait alkalmazza, mert azok előnyösebbek a vádlottra nézve, mint az elbíráláskori rendelkezések. Az elkövetéskor hatályban volt Btk.64.§-a pedig valóban lehetővé tette pénzmellékbüntetés kiszabását, a másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság indokolatlanul szabott ki a vádlottal szemben pénzmellékbüntetést, hiszen a bűncselekményeket nem haszonszerzés végett követte el, másrészt nem vonható le olyan következtetés sem, hogy újabb bűncselekmény elkövetésétől hatásosabban lehetne visszatartani, hiszen büntetlen személyről van szó, ezért a másodfokú bíróság a vádlottal szemben pénzmellékbüntetést mellőzte. Megállapítható továbbá, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottal szemben 10.000 Ft erejéig vagyonekobjást rendelt el a Btk. 77/B. § (1) bekezdés e) pontjában foglaltakra figyelemmel. A bűncselekmény elkövetése idején 2010. január 4-én ugyanis a Btk. 77/B. § (1) bekezdés e) pontja csak arra a vagyoni tette lehetővé a vagyonekobjást, amely az adott vagyoni előny tárgya volt. Az ígért vagyoni előny elkobzására, csak 2010. április 1-től van lehetőség. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlottal szemben alkalmazott vagyonekobjást mellőzte. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a másodfokú ítélet rendelkező részében írt enyhébb büntetés is megfelelően szolgálja a vádlottal szemben a Btk.37.§-ban írt büntetési célokat.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla helyes indokai alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be.372.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. január 18. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2013. január 18. napján

dr. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Iván Erika
bírószági ügyintéző